

הרה"ק רבי וועלוועלע מזבארין זי"ע, נולד לאביו המגיד **מזלסטוב זי"ע** בן שלישי, והמגיד הי' לו חמשה בנים ואמרו צדיקים כי חמשה בנים המה נגד חמשה חומשי חומשי תורה והוא הי' בן שלישי נגד ספר ויקרא, הצטיין במדת התמימות, ובפרט בשלימות המדות הי' ניכר גודל עבודתו באהבת הבריות, ושלח לראות רע וגונת בשום ישראל זאת הייתה לפלא, והי' קורא לכל אדם צדיק אפילו לבעל עגלה ואדם פשוט

הרבי התמים

הרה"ק הי' נקרא בפי בני העיירות והכפרים "הרבי התמים" מפני מעשה שהיה פעם בעיירה הסמוכה לטארנאפאל, בערב שבת בבוקר ועמד בשוק שעה ארוכה עד שנגיש אליו שכן אחד והומיניו לביתו, ושמו למרגליו ארגו מעץ קטנה כדי שיניח עליו הצדיק את רגליו הקדושות ולישב במנוחה, אולם מיד כשענה קצה אצבעות רגלו בארגו, נבהל והוריד רגלו כמי שקיבל כויה, וכשפתחו את הארגו מצאו שם ספר קב וישר, והוציאו את הספר וכשהניחו זאת שנית לרבינו הניח עליו את רגלו רגוע, ותיקף נתודע הסיפור הנ"ל להעולם בעיר הזאת ובאו הרבה אנשים לקבל את פניו, וכשראה רבינו שבאים אליו בעיר הזאת יותר מבכל עיר, שאל את בעל האכסניא על זה, וענה שהרבי הראה כאן רוח הקודש כשלא רצה להניח רגליו על ארגו והיה שם ספר קדוש וכו'.

וענה על זה רבינו הק' בתמימות, שמעתי **מהרה"ק רבי ר' זושא**, על הכתוב וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשוחט את בנו, וקשה הדיה מספיק לכתוב ויקח אברהם את המאכלת וכו', ומה צריך להוסיף המילים וישלח אברהם את ידו, והתירוץ הוא, שכשצוה השי"ת את אברהם על מצות מילה, הוסיף לו הקב"ה אות ה', ומבאר שם רש"י כי אברהם גימ' רמ"ח כמנין איבריו של אדם, והיינו שמקדושה של מצות מילה יזכה אברהם שכל רמ"ח איבריו יעשו רק ציון השי"ת ולכן בעת הקדיה אמר לו השי"ת רק ויהלכה לעולה, ולא לשוחטו וממילא אברהם לא רצה ליעוץ בסכין כי זה לא צוה השי"ת, אולם היות דלפי הבנתו הבין כי כוונת הקב"ה הוא דוקא לשוחטו, הכריח את ידו ליקח את המאכלת, ע"כ, ולכן צריכים לא רצו להבין דוה אינו רוח הקודש, רק הוא פשוט דרגלי מעצמן לא אתו להיות מונח על ארגו שיש בו ספר קדוש.

[ותעלה שם ששעמו את פניו, וקשה הדיה מספיק לכתוב ויקח אברהם את המאכלת וכו', והוא באמת תם, בדבריו הגדיל את המופת דעכשו נודע שגם ברגליו של רבינו יש רוח הקודש].

אחד בא אל הרה"ק מזבארין להתברך בורעא חיא וקימא, וביקש ממנו הרה"ק סך שלשה רובל לפדיון, ואמר לו שבמשך השנה יקפיד שכל סעודה שיאכל יהיה לו אורח על שולחנו, ויבקשו שיברכוהו בכל קיימא, הלה קיים ככל אשר ציווה ולשנה הבאה בא בשמחה לבשר להרה"ק שנולד לו בן זכר. כששמע זאת הרה"ק הוציא מהארון השלושה ר"יכ שנתן לו אז לפדיון והראה שעדיין לא נתשמש בהם, ואמר לו שכשבא אליו בשנה העברה לבקש ברכתו הרגיש בנפשו שאינו יכול לעזור לו, לכן יעזב שיתק בכל יום אורח על שולחנו ושיברכהו בש"ש, ומסתמא יתקן השנה יזדמן איהו אורח הגון וצדיק אשר ברכתו תעשה רושם ותתקבל תפלתו, ולכן לא השתמתי בהמעות כל זמן שלא אשמע שכבר נושעת, כי אם לא תועיל עצתי הרי היה זה גוול בידך, ועכשיו שנושעת ועצתי עשתה פרי אוכל להשתמש בממון זה.

אהבת ישראל

פעם אחד בא לפניו אדם א' מחשוביו שהיה מקורב מאוד אצלו והיה קובל לפניו על שותפו שיש לו טענה ומענה גדולה עמו, וחשב האדם שהוא בדעתו שיגער על השותף שהוא להטות דעתו אחריו כי היה יודע נבטו כי הוא חשוב גדול אצלו אז ענהו הרב הקדוש, מה זה תחשוב כי אנכי אהבתיך יותר מחברך חלילה אהבת ישראל שוה אצלי כל אחד ואחד בשוה ולמה אקפון עליו יותר מעלך ח"ו.

ביאר פעם רבינו למה הוא מכנה כל יהודי בשם צדיק, דזיל קרי בו רב (ישע"י ט') ועמך כולם צדיקים, וכי תימא הרי לפי ראות העין אין הדבר כך, הנה אם לימוד אדם דבריו הקדושים של רש"י ויתקשה בדבריו, וכי יפער פיו לומר שרש"י לא הבין כוונת הסוגיא, הלא בודאי יתלה החסרון בקוצר השתנו, וכן אם יודמן לו חסרון הבנה באיזה ענין שבש"ס, לא יאמר שמסדרי הש"ס לא הבינו כוונת הדברים לעמקן, וכ"ש אם נעלם ממנו פירוש הנכון מאי מפסוקי תנ"ך, לא יהיו ח"ו לומר שהפסוק תמוה ואין שום ביאור, ואם כן מקרא מלא דיבר הכותב

היקולא די צדיקים

הרה"ק ר' וועלוועלע מזבארין זי"ע

ג' ניסן

ועמך כולם "צדיקים" מפורש בקרא שכל אחד משראל הוא צדיק, וכי יבליח לחלוק על זה גם אם אין מבינים עומק הדבר. דרכו של הרה"ק מוהר"ר זאב מזבארין זצלה"ה היה לומר לכל יהודי ויהודי כשד"בר אתו, "צדיק", ואפילו לפנות שבפחותים כינה בשם צדיק, ופי"א כשגילה שערות ראשו, ודיבר עם הספר, כינה אותו כמ"פ בשם "צדיק" וזרה אפו של הספר, נענה אליו האם הרב מחזיק אותי לצדיק, או לשם צחוק וקלס אומר לי שאני צדיק, ואם צדיק אני באמת, הבה ונשתדף עם הרבי, לי יש בן, ולהרבי יש לו בת, ואדע שלא לשם צחוק הרבי מכנה אותו בשם צדיק, אז ענה לו הרה"ק ר' זאב מזבארין זצלה"ה בתמימות, איני מתכוון ח"ו לעשות קלס ממך, ובאמת צדיק אתה, ורק בענין שאמרת שנתשדף, הנה מדברים לי עם בן הרה"ק מבארדיטשוב, והוא צדיק יותר גדול ממך, ולכן **בודהא אחמץ יותר להשתדף עם הרה"ק מבארדיטשוב**.

גנים חתרו פעם לביתו של רבי זאב וואלף מזבארין, הבחין בהם הרבי מתודו ולא הפריעו בהם, כשגמרו מלאכתם, סחבו גם כן, ממנו השקו קודם לכן חולה מסוכן, רץ אחריהם רבי זאב ואמר: אנשים טובים, אין עיני צרה בכם, כל מה שלקחתם, מתנה גמורה ממני, אבל כבד הוה, במטותא מכם, התנהגו בהירות: חולה מסוכן שתה ממנו, ויש לחשוש שגועה הוא במחלה...

מכבד בכבוד גודל נכדי הנועם א"ימ"ך

הרה"ק, הכין אי"ע להיות אצל הנה"ק בעל **ישועות יעקב** זלי"ה ונסע ללבוב והי' שם שנה תמימה עדי הכין את עצמו כפי רצונו לילך לבית הה"ק הנ"ל, פתאום שמע כי נכדי הרה"ק **בעל נועם אלימלך** באו לקיים לבוב מיד רצה לילך לאכסניא שלהם, אבל המוכיח שלו (כי הי' לו איש פשוט אשר הוכיח אותו בכל יום כאשר הי' המנהג אצל גאוני וצדיקי עולם) אמר לו כי כאשר המה אנשים צעירים ואתה איש זקן, ואין זה כבוד התורה כי אתה תלך אצליהם, אבל לבו הי' כאש בוטר ורצה לילך אצליהם, ובזו הרגע המה באו אצלו ונפל על פניהם ונשק אותם והתנצל לפניהם כי ימחלו לו על ככה כי באמת הוא רצה לכבד אותם ולילך אצלם, וקרא את משמחו ואמר לו לך קרא את בני (אשר כבר הי' ישן בחדר המטה) אשר יודע בטוב לנגן ויעורו משיתנו כי יבא כנגן המנגן להכות בכינור ולצלצל לכבוד בני הרה"ק בענייני זצ"ל – ובא לפניהם והכינור לפניו אבל סטריעו אחת הי' נפסק והי' פסיק רש"י נים ולי גים ולא הי' באפשרות לצלצל על הכינור, והתניית כבר היו סגורים ומסורים, (כי כב"כ כבר הגיע כחצות הלילה) ולא ידע הרה"ק מהר"ו לשות עצות בנפשו, ולקח את (הראעוואלקט) בגד שבת שלו וחתך ממנו תחיתים שישו וזורקי, ורקמן מזה רקימות הסטריענס הנצרכות ותקנתו תוך הכינור ובנו התחיל לנגן בכינור והרה"ק מהר"ו רקד לפניהם כל הלילה בשמחת מצוה הלו, **כדי לכבד את נכדי הרה"ק בעל נועם אלימלך זי"ע**.

הרה"ק החליט פי"א שישגור דלתי ביתו ולא יקבל עוד אנשים לברכס כי אמר שאינו רבי ואינו ראוי לאותו איצטלא ונסע לו לעיר לעמבערג והתאכסן אצל איהו בעה"ב וכל היום ישב סגור ומסוגר בביתו ולעת ערב יצא בלוויית שני גבאים לשאוף אויר צח, והלך שעה ארוכה ברחובות קרי', וכן התנהג מידי יום בימיו, עד שהתחילו אנשי העיר לרנן על משעויו, שכן לא היו רואים אצלו שום מעשה עבודה רק יושב לו סגור לבדו בביתו, ולעת ערב הי' חולץ ברחובות העיר, ופעם אחת אמר לאחד מבגאיו שישמו... שבצדך לחסך את רגליו, ואמר לו הבגאי שאינו יפה לעשות כן באם הדרכים שיש עוברים ושבים כי מה יאמרו הבריות, ועל כן הציע לו שיטה הצדה ע"י איהו בית שער, וכאשר באו ע"י איהו שער א"ל הבגאי שאין יכול לעשות צרכיו, ענה לו הרה"ק שאינו רוצה שם, וככה עברו ע"י כמה שערים ולא רצה הרב לפנות לשם, עד שהגיעו ע"י איהו שער סגור, עמד

הרה"ק ואמר שכאן רוצה לפנות ונגשו אל השער והנה הוא סגור ומסוגר בבירה, וצוה הרה"ק לדפוק בשער שיפתחו להם, והבגאי התבייש מאד על זה, עב"ז הרה"ק לא הרף ממנו וצוה עליו לדפוק בחוזק, אז לא הי' לו ברירה והוכרח לקיים דבריו ודפק בחוזק עד שבא הבע"ב לפנות, ונבוא שם יהודי שהסתיך עצמו שם ורצה לעשות בעצירה רח"ל וצוה רבינו שצוה הרה"ק לדפוק שם אז ברגע האחרונה הצילו הרה"ק מרדת שחת.

ומאו נתרסס הרה"ק בעיר לעמבערג לבעל רוח הקודש והתחילו לעורר אליו קהל גדול שיעתר עליהם ושיאציל מברכתו עליהם, אולם הרה"ק התנהג כמקדם וישב כל היום מסוגר בחדרו ולא רצה לקבל אנשים, והנה עקרת ביתו הרבנית צעקה לפרנסה כי כלה הפרנסה מן הכיס והעוללים שואלים ללחם ואין, אולם הוא באחת שאינו צדיק ולא רבי ואינו רוצה לרמות הבריות, עד שפעם אחד באתה אליו בטענות גדולות על זאת, אז באו לענה אתה שישאל את הרה"ק ר"ר **ברוך ממעוזו זי"ע** ומה שהוא יאמר כן יקבלו עליהם.

ואז נסעה הרבנית בלי ידיעת בעלה אל הרה"ק הנ"ל ושטחה לפניו כל צערה ושאלו לה ממש פרוטה לפרנסת הבית עד שבעלה הסכים להצעת הרה"ק ממעוזו, וע"כ בקשתה כשבעלה יבא אליו שיצוה לקבל את האנשים, והבטיחה הרה"ק שיעשה כדברי' וכאשר נסע הרה"ק מזבארין למעוזו שבת שם על שבת קודש ואחר השבת כאשר נכנס להפרד מהרה"ק הררי"ב גער בו הרה"ק הררי"ב על שאינו מקבל אנשים, וענה לו הררי"ב שאינו רבי ואינו ראוי לאיצטלא לו, אז התעם עליו הרה"ק אך יאמר בן המגיד הקדוש מזלסטוב כדברים האלו ויניח ועלולו בלי לחם, אשתו הרבנית הוא ממש צדקה, שלא מתגרשת ממנו, וצוה עליו לקבל אנשים.

וכאשר בא בחזרה לביתו סגר שוב דלתי ביתו ולא רצה לקבל אנשים אז טענה אליו הרבנית למה אינו מקבל אנשים ענה לה כי לא רצה ושאני רבי אמרה לו הלא הרה"ק ממעוזו צוה עליו לקבל אנשים ענה לה כי לקח לו הדרך ממעוזו דרך עשרה ימים ובין כך נעשה שוב אינו ראוי לאותו איצטלא.

מדותיו הרבניות

פעם אחת בפסח ישבו לפניו אנשי שלומיו והשלחן היה משומר וכל המאכלים היו משומר מאוד לפניו שהרב הקדוש לא היה אוכל כ"י"א מצה שמורה והיה חמוריו בכל החמורות אז שלח אחד מאנשי שלומיו ידו ליקח לאכול מצה פשוטה אז חרה אפס של כל היושבים על זה האדם ובחשאי גערו בו עד שנתבייש מאוד ויהי כי הרגיש בזה הרב הקדוש עמד על רגליו ואמר מה התחבי כי המון בני ישראל יאכלו חמץ בפסח אם לא יחמירו על נפשם לאכול מצה שמורה ח"ו אין זאת כי בודאי המצות כשרים מאוד ולמה נתבישו בתחת את האדם הזה ויצו הרב הקדוש להביא לפניו מצה פשוטה ויאכל אותה לעיני כל אנשי שלומיו.

פעם אחת במסבה אחת בסעודה ג' של שבת ישבו לפניו אנשי שלומיו, והיה דרכם לישב לפניו בדרך ארץ במזרח ופחד בדממה והשקט לבל יבלבלו אותו בעת כי העמיק במחשבותיו וקדושים ואז בא איש אחד וישב אל השלחן בין המסובים, ויהי כאשר חתך היום אז לקח האיש הזה צנן אחד וחתך אותו לחתיכות ואכל אותו והשמעו קול רעש בעת חתכו, ובעת אכלו אז גערו בו החסידים בחשאי עד שנתבייש מאוד, ואמרו לו רעבתן למה לא תחריש לבל תבלבל את רבינו הקדוש אז הרגיש הרב בדבר כי חלש דעתיה דהאי גברא, אז אמר רבינו הק' חשקה נפשי לאכול צנן הביאו נא אלי ואוכלה אז נתן האיש הזה הצנן שלו והחיה רוח האיש ההוא.

פעם נכנס אצלו עני וביקש צדקה משפט הצדיק בכל הבית ולא מצא אפילו פרוטה אחת, ומשלא מצא מעות נתן לעני את הטבעת של אשתו, לאחר מכן כשחזרה הרבנית הביתה והבחינה בנעשה, נכנסה לבעלה ואמרה לו, היודע הנך כי בטבעת שנתת לעני משובצת אבן יקרה מאוד, כששמע זאת הצדיק אמר, אם כן מוכרח אני לרץ אחר צדקה ולהחזירנו שויה המאמית על התכשיט, לבש הרה"ק את מעילו ויצא לשוק לתור אחר העני, אולם הלה הבחין בו מרחוק וחשש שמא יתבע ממנו חזרה את הטבעת, נשא את רגליו וברח, הבחין בו הצדיק ורץ אחריו כשהוא צועק, ר' יהודי הזורב טבעת אל תמכרנה בפרוטות יש בה פינייה יקרה.

הרה"ק שהצטיין בעטותו ותמימותו המובהק כאשר ביקר פי"א אצלו חמוריו **רבי יצחק מראיוויל** שהיה עשיר גדול והבחין בצוה הקידוש שלו העשוי עץ ולקחה בידו לעיין בכלי זה שהפליא בפשטותו, אמר לו ר' זאב, אחי היקר למען לא תעבור על הלאו לא תחמוד הנני נתן לך כוס זו במנתה.

ליל שבת קודש

זה יתנו כל העוברים הפקודים וגו', איתא במדרש (עיין בזה"ק תרומה דף קנז: ובפסיקתא רבתי פ"ט) נתקשה משה במחצית השקל עד שנטל הקב"ה מטבע של אש מתחת כסא הכבוד ואמר לו כזה יתנו. ויש להבין הענין למה נתקשה משה בזה, ומפני מה הראה לו הקב"ה דייקא מטבע של אש.

ונראה בהקדם מה שכתב הפרי מגדים בשושנת העמקים (כ"ל א) להסתפק בדיון עשה דוחה לא תעשה, אם עשה דחי לכמה לאוין או רק ללאו אחד, ובפני הירושע (ביצה ה). כתב בפשטות דעשה דחי לב' לאוין כמ"ש בנזיר (דף מה:). מה לי חד לאו מה לי תרי לאוין, וכתב על זה הפרי מגדים דזה תלוי בפלוגתת הגמרא (שם) דרבי עקיבא ס"ל דאיצטריך קרא להתייר במת מצוה אם היה כהן גדול והוא נזיר, והוספת לאוין הוא, ורבי ישמעאל לא אצטריך ליה קרא להכי, כיון דשרא רחמנא חד לאו גבי מת מצוה, מה לי חד לאו מה לי תריין לאוין. ואם כן הדרן ללכלא הדלכה כרבי עקיבא מחבירו (עירובין מו:), וב' לאוין לא נדחי מפני חד עשה, עכ"ד. וכן הוא שיטת הכריתות דאין עשה דוחה תרי לאוין.

וכתב הגאון רבי יוסף ענגיל ז"ל בלקח טוב (כלל טו אות י) הטעם דאין עשה דוחה תרי לאוין, על פי מה שכתב הרמב"ן (שמות כ) בטעם דעשה דוחה לא תעשה, כי מצות עשה הוא היוצא ממדת האהבה והוא מדרת הרחמים, כי העושה מצות אדוניו אהוב לו ואדוניו מרחם עליו, ומצות לא תעשה הוא מדרת הדין ויוצא ממדת היראה, כי הנשמר מעשות דבר הרע בעיני אדוניו ירא אותו, ולכן מצות עשה גדולה ממצות לא תעשה, כמו שהאבהה גדולה מהיראה, כי הממקים ועושה בגופו ובממונו רצון אדוניו הוא גדול מהנשמר מעושה הרע בעיניו, ולכן אמרו דאחי עשה ודחי לא תעשה, עכ"ד. ולכן כיון דריבוי הכמות מכריע את האיכות, אם כן הגם דעשה עדיפא מלא תעשה, אמנם בב' לאוין דהוי ריבוי הכמות דלאוין, מכריע את העדיפות האיכותי דעשה, עכ"ד.

ועל פי זה יש לבאר הא דאיתא במס' יומא (דף פו: ב) תשובה מאהבה וזונות נעשות לו כזכיות, ותשובה מיראה וזונות נעשות לו כשגגות, וכתב על זה א"ז זללה"ה בישמח משה (פ' האינון) דרבים העושים תשובה, אל כביר לא יאמא, ואפילו עושין תשובה מיראה גם כן נעשות להם כזכיות. וא"ז זללה"ה בעצי חיים (ל"ג מדרת אות ט) מוסיק, דלפי מה שכתב הש"ך (י"ד ס"י קמ"א) דשנים מיקרי רבים, אם כן גם בשנים העושים תשובה היו כמו רבים, ואף בתשובה מיראה וזונות נעשות להם זכיות, עכ"ד. ויש להתבונן בטעמן של דברים מדוע יש בכח תשובת הרבים לעשות וזונות לזכיות אף בתשובה מיראה כמו בתשובה מאהבה. אמנם לפי האמור יובן, דהגם דתשובה מיראה יש לו מיעוט האיכות שאינו בשלימות התשובה, עם כל זה כיון ששנים עושים תשובה יש כאן ריבוי הכמות, וזה מכריע האיכות, ולכן הזונות נעשות זכיות.

ועל פי זה יש לפרש מאמר המדרש ילקוט (שמות רמז קצג) כשראה משה את רבי עקיבא יושב ודורש, אמר שלח נא ביד תשלח. ביאור הדבר, כי בני ישראל נגאלו ממצרים בזכות התשובה (שמד"ר פ"א ס"ל), אמנם ידע משה בהם שבאותו זמן עושין הם במרדיגה פחותה ואי אפשר להם לזכות לתשובה מאהבה בשלימות, ואם תאמר שיועיל להם תשובת הרבים, מנלן דריבוי הכמות מכריע האיכות, לזה כשראה משה את רבי עקיבא יושב ודורש, והיינו הך שמעתתא דאיצטריך קרא לאחיו לכהן גדול ונזיר, משום דאין עשה דוחה תרי לאוין, הרי דריבוי הכמות מכריע האיכות, לכן אמר אז שלח נא ביד תשלח ביד רבי עקיבא.

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תשא (פרה) שנת תשס"ט לפ"ק
נתפרסם ע"י ועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

והנה כתב עוד בלקח טוב (שם א) ראה דריבוי הכמות מכריע האיכות, מהא דאיתא במס' יומא (דף לג.) מערכה גדולה (של מזבח החיצון שעליה מקטירין כל הקרבנות) קודמת למערכה שניה של קטורת (שעושין בקרן מערבית דרומית, שממנה חותין גחלים להכניס למזבח פנימי שחרית וערבית להקטיר עליה קטורת), ופר"ך מנלן, דתניא היא העולה על מוקדה וגו' (ויקרא ו ב), זו מערכה גדולה (פירש"י מוקדה לשון מדרות עצים), ואש המזבח תוקד בו, זו מערכה שניה של קטורת, (פירש"י ולימדך שתהא על מזבח החיצון, ומשם יכניסו גחלים על הפנימי), ופר"ך ואיפוך אנא (להקדים מערכה של קטורת), מסתברא מערכה גדולה עדיפא שכן כפרתה מרובה (שעליה מקטירין כל הקטרות חוץ מקטורת שבהיכל), אדרבה מערכה שניה עדיפא שכן מכניסין ממנה לפנים (ממנה חותין גחלים להכניס להיכל להקטיר עליהם קטורת), אפילו הכי כפרתה מרובה עדיפא, עכ"ל הגמרא. מבואר דריבוי הכמות דהקטורת שעל מערכה הגדולה, מכריע מעלה איכותית דהקטרת קטורת שעל מערכה שניה, שהיא מעולה באיכותה יותר מפאת נעשית במקום המקודש יותר דהיינו בהיכל, עכ"ד.

ובזה יתבאר המדרש, נתקשה משה במחצית השקל, כי עבודה מאהבה הוא עבודה בשלימות, ועבודה מיראה איננו רק חצי דבר ולא שלם, ולזה צוה שהי"ת לתת מחצית השקל, והטעם ביאר האלשיך הקדוש שזהו ב"ה שלם וזו חצי אלקבץ ז"ל כדי להורות את בני ישראל יחס אחדותם, לבל יעלה על לב איש שהוא נפרד מחבירו, אלא כאילו כל אחד חצי, ובהתחברו עם חבירו נעשה אחד שלם, עכ"ד. והיינו כי עבודה מיראה שהוא ברבים מכריע האיכות, ונתקשה משה במחצית השקל, מה יועיל דבר זה להצריך בעבודתו עם הרבים, סוף סוף כולם אינם עושים אלא מיראה, לזה נטל הקב"ה מטבע של א"ש מתחת כסא הכבוד ואמר לו כזה יתנו, רמז על הפסוק וא"ש המזבח תוקד בו, הוא אש של המערכה השניה של קטורת, ומערכה גדולה קודמת לה, הגם דמערכה שניה עדיפא שכן מכניסין ממנה לפנים, עם כל זה מערכה גדולה קודמת לה כיון דכפרתה מרובה, הרי מזה דריבוי הכמות מכריע האיכות, ולכן גם בעבודת ה' מיראה אם הוא ברבים ריבוי הכמות מכריע האיכות, וזה עולה לנחת רוח לפניו ית"ש.

סעודת רעוא דרעוין

בקריאה דיומא, זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, איתא במדרש (שמד"ר פ"ט ס"ב) זאת חקת הפסח, וזש"ה (תהלים ק"ט פ) יהי לבי תמים בחקך, זה חקת הפסח וחקת פרה אדומה, למה ששניהן דומין זה לזה, בזה נאמר זאת חקת הפסח ובוה נאמר זאת חקת התורה, ומי גדולה הפרה שאוכלי פסח צריכין לה שנאמר ולקחו טטא מעפר שריפת התטא.

ויתבאר על פי מה שכתב בערוגת הבשם (פ' חקת) הנה כתיב (תהלים ק"ט פ) לכל תכלה ראתי קץ רחבה מצותך מאד, ומבואר בחובת הלכות (בהקדמה) דקאי על

פנימיות המצות שאין להם קץ, דאילו המצות הנגלות יש קץ למנינם. דהא תרי"ג מצות נאמרו למשה מסיני, אבל הפנימיות שבהם אין להם שיעור וערך, ואפילו מצוה חדא אין לה שיעור למעלה, והיינו דאמר לשון יחיד רחבה מצותך, ולא קאמר מצותיך בלשון רבים. אלא דצריך ביאור לפי זה שיטת הרמב"ם (הובא בשו"ע ח"ר"מ סימן ט) דאי אפשר לחייב עצמו בדבר שאינו קצוב, עי"ש. אם כן נימא מאכן מודעא רבה לאורייתא, דלא הוה מצי לחייב עצמו דהא אין לה שיעור וערך. אבל הענין נכון דהא באמת בשנת קידושין פסק הרמב"ם (פ"א מהל' קידושין ה"ז) דיכול לחייב עצמו אפילו בדבר שאינו קצוב, דבהאי הנאה דקמיתתנו אהדי גמרי ומקני אהדי, וידוע דענין קודשא בריך הוא ושכינתיה עם כנסת ישראל הוא בחינת זיווג, כדכתיב (דברים כו יז) את ה' האמרת היום וה' האמירך היום, ודרשו חז"ל (גיטין נז:) השי"ת כביכול התחייב עצמו לבלתי להחליף את ישראל באומה אחרת, וכמו כן ישראל חייבו עצמם לבלתי לעבוד את זולתו ית"ש, וממילא שפיר חייבים לקיים מה שקבלו על עצמם אפילו אם הוא דבר שאינו קצוב. והנה כבר מבואר במפרשים דמה שהשי"ת צוה בפרה שאין לך רשות להרהר אחריה, ללמד על הכלל כולו יצא, דמזה נבחר דכל המצות אפילו מה שנראה בעליל שיש להבין הטעם, מכל מקום אין לעמוד על סודה, דהא גם בפרה אדומה יש לה טעם נכון ומובן כמ"ש רש"י בשם רבי משה הדרשן, ומכל מקום גלי רחמנא דהיא גזירה ואין לך רשות להרהר אחריה. והשתא ממילא מוכח מזה דענין קוב"ה עם ישראל עם סגולתו היא בבחינת נשואין, דאם לא כן לא היה חל החיוב כלל, דהא הו"ל דבר שאינו קצוב. והיינו דאמר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמ"ר, מלשון את ה' האמרת היום וה' האמירך היום, עכ"ד.

והנה כתבו המפרשים (בינה לעינים דרוש מב) כי השי"ת נשא את ישראל עם קרובו כאשר ישא איש את אשתו בחופה וקידושין, וכמו שדרשו חז"ל (במד"ר פ"ב ס"ה) ביום חתונתו ושמחת לכו, ביום חתונתו זה סיני, שנאמר (שמות טו ב) וקדשתם היום ומחר, וביום שמחת לכו זה מתן תורה שנאמר (שמות לא יז) ויתן אל משה ככלותו, ככלתו כתיב, ומשעה ההוא נתחייב הקב"ה לנו בעשרה דברים שמתחייב אדם כשנושא אשה שהן מזוני וכסות ורפואה ולפדותה וכדומה מכוואר בשלחן ערוך (אה"ע"ו סימן ס"ט), עכ"ד. אך עשרה דברים אלו חייבו בעל לאשתו, הן חייבו ותקנות דרבנן, והוי דבר שאין לה קצבה שבכל דור ודור יכולים חכמי הדור להוסיף גזירות ותקנות חדשות על דברי תורה, והשי"ת בשעת מתן תורה קיבל על עצמו לחקיים את כל אלה, אף דהוי דבר שאינו קצוב, והוא מפני שבשעת קידושין אפשר להתחייב גם על דבר שאינו קצוב.

ובזה יתבאר מה שאמר המדרש שאוכלי הפסח צריכין לפרה אדומה, דהנה בשעת אכילת הפסח יכולים להמשיך נסים ונפלאות כמו שעשה השי"ת עמנו במצרים, וכדמתאמרא משמיה דהרה"ק רבי אורי מסטרעליסק זי"ע (הובא בייטב פנים חוד והדר אות ט) לפרש הכתוב (דברים ז יז) כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני, לא תירא מהם זכור תזכור את אשר עשה ה' אלהיך לפרעה, כי מקובל מפי הצדיקים (נועם אלימלך פ' בא) שכאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה, אזי יזכור כמו פיו מעין אותן נסים שנעשו לצדיקי הדורות לרבים או ליחיד. וזה שאמר כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני, לא תירא מהם, והטעם כי זכור תזכור וגו', ובאותו זכירה תגרום עשות גם היום כן להכרית הגוים ההם, עכ"ד. (ועיין בעצי חיים פ' בא).

(המשך בעמוד הבא)

אוצר המנוח

(המשך מעמוד א)

ובשרת קרן לודו (ס"ט) ובבבושי מרדכי (ס"ט) התירו לצוות לערכים לכבות העלוקטעיר בליל שב"ק
בדיאכא הפסד גדול שיניחם לדלוק כל משך השבת מטעם המיל לדיכא איסור כיובו מה"ת נבר עלעקטיר
דבמתכות ל"ש כיובו אלא אם הוא כדי לצרף ומועתה אפי' למ"ד משאצ"ג חייב לדיכא בכיובו עלעקטיר אלא
שבות וע"י עכ"ם הוי שבות דשבות וש"י לצורך מצוה או קצת חולי או הפסד מרובה, וה"ז בניד"ד אם הוא
הפסד מרובה וכו' וע"ש, ויוצא לנו לפ"ז בכל כיוצ"ב ששאר נרות עלעקטירי דלוקים והוא לו הפסד מרובה
שיניחם לדלוק כל השבת כולה, וכן בנשאר דלוק עלעקטירי בחדר שישן שם ומפריע לו השינה דמותר לומר
לעכ"ם לכבותו מטעם שבות דשבות לצורך הפסד ולצורך גדול (פ"י הג"ה).

בדין אכילת אמעריקאנע ניסלעך בשבת

כל העושה בו מלאכה יומת. האחרונים דנו בדין קילוף גרעינים ובוטנים בשבת, בגמרא במבוא דאסור
למלול מלילות [דהיינו שמולל ומפרק את החיטים הדבוקים בתוך השיבולת] בשבת, ובשריע (ס' ש"ט ס"ז)
נחלקו המחבר הרמ"א, אם מותר לעשות זאת אם עושה כן בשינוי, דהיינו שלוקח גרעין גרעין ומולל אותו
בראשי אצבעותיו ואוכל, או שגם במקרה כזה יש בדבר איסור ואין לעשות כן בשבת, (ור"ק במקרה שהחטיה
כבר היתה מפורקת מאתמול, ורק נשארה עדיין בקליפה מותר להוציא אחד אחד סמוך לאכילה).

וכבר כתב המג"א שאין היתר למה שנהגו לפרק את הקטניות מתוך הקטניות שלהם, וכפי שהביאורו
כל הפוסקים, ועיין בערך השולחן (ס' ש"ט ס"ח) שכתב 'לפ"ז יש לצוות על מה שנהגו כמא לאכול הקטניות
כמו ארבעים ובאבעים כשהן בשרביטיהן, ופורקין אותן ממש מהשרביטין ואוכלין, והרי זהו מפרק גמור והם
אינם מוללין אלא משריין ומוציאין האוכל, וכפי הנראה לא לבד שאסור, אלא חיוב חטאת יש בזה שהרי זהו
מפרק, והנה על קטניות שקורין ארבעים שיש שתיצו דכין דגם השרביטין ראוים לאכילה אין זה מפרק, אבל
מה נעשה בבאבעים דאלו אין ראוים לאכילה, וגם בארבעים לא כל השרביטין, שישבט יוציא אחד אחד
לאכל מיד, וכבר צווחו על זה גאוני עולם ואין שום היתר בזה. והשריע הרב (ס' ש"ט ס"ט) כתב לבאר
השולחן וכתבנו ושקדים על הקליפה הקשה יש קליפה ירוקה, ויסוד דשיהה הוא באופן שמוריד את הקליפה
החיצונית, ולפ"ז כתב ג"כ בפסקי הסיודור דאסור לפצח כל מיני קטניות שדרך להוציאם מהקליפה החיצונית
ולאכלם, כיון שהוא דשיהה, ועיין קצת השולחן (ח"ה ס' ס"ב ס"ג ס"ה) שהתיר מאוד לבאר הוראתו.
אולם באמת המנהג הוא להלק בזה וכמו שהארכו הרבה מהפוסקים (מהרש"ג ח"ב ס' קח), חלק לו
(ס' קח), דברי ישראל (ארח"י ס' צז) חלקת יעקב (ארח"י ס' קלג), קנין תורה בהלכה (ח"א ס' פ"ז).

ויסוד היתר הוא ע"פ יסוד מלאכת בדישה שכתבו האגלי טל והשבתית השבת, וכ"כ מההר"ג שם,
שהוא רק דבר שדרך הדישה שלו הוא לעשותו בדישה, ויש מעטים שלוקחים ומהם מלילות וכדו', אבל
עיקר גידולם הוא לצורך דישתם בשדה ולעשות מהם כרי, אבל בוטנים וגרעינים שסיבת גידולם הוא דווקא
לקחתם הביתה ולפצחם סמוך לאכילתם, אפילו אם יש כאלו שעושים זאת גם בשדה אין זה דרך דישה
שאסרה תורה, שמה שמכר כן עם הקליפה בידו הוא בכדי שלא יטגן עד זמן האכילה [או בשביל שלא
יתיישן ויבאד מטעמו כמו כשהוא חדש] לא נחשב למלאכת דש. ובמסיבה זו ג"כ מותר לקלף ביצים מקליפה
הקשה שלהן. ובחלקת יעקב כתב שם, שהיה בביאור ג"כ בדברי הח"י אדם (ח"ב כ"ד ל"ד) שכתב וי"ל, ז"כ
יש ליהרר מלהוציא האגוזים מקליפת ירוקה שישלח וכן השומשמן מן הקליפה, ודבר דברי שולחן
בכך, מה שאין כן כשקולף אגוזים מקליפת הקשה וכן שאר פירות מקליפת וכו', כ"כ"ז לא שייך בו דישה
שהרי אין דשין אותו, עכ"ל.

ועוד הוסיף בחלקת יעקב לטעון, שמאחר ובוטנים בלי קליפה נפסדים ואינם כשאר חטיף קטניות
שיכולים לקלפם ולהשארם, ומשום כן גם מולחיתם או הבוטנים למען יעמדו לימים רבים, הרי זה דומה
לשום ונבל שמוותר לקלפם בשבת ואין בזה משום דישה, [אמנם המג"א (א"א ס' ש"ט ס"ה) השתיר גם בזה
זה בצ"ע מדוע בשומים מותר לקלף קליפת החיצונית, אך הרמ"א כתב במפורש בסוף ס' שכא שמותר, וכן
נקטו כל הפוסקים]. אמנם בשרת שבת הלוי (ח"א ס' פ"ג ח"ג ס' מב) כתב, שהגם שלהורות לאחרים אינו מורה
להתמיד כיון שיש להם על מי שיסמוכו, מ"מ מנהגו ומונה תלמידיו להתמיד בקילוף הבוטנים בשבת, בפרט
שכפי שראה בעיניו שיש בזה מסחר גדול בבוטנים לאחר קילופם דווקא, וא"כ יש בזה כבר חשש של דבר
שדרכו בדישה בשדה.

דברות קודש מ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

(המשך מעמוד הקודם)

וע"ל כן בשעת אכילת הפסח השפס שהיו מספרין ביציאת מצרים הנסיים ונפלאות מעשה הקב"ה
עם אבותינו, היו יכולים להשפס ישועה לעורר למעלה שיקיים הקב"ה חיובי כתובה לפדות
אותנו מגלותינו, ואף שהוא תקנתא דרבנן שהוסיפו על דבר תורה, הרי כבר נתבאר דבשעת
קידושין אפשר לחייב גם בדבר שאינו קצוב, וענין הקידושין שבין ישראל לאביהם שבשמים
חזינן אצל פרה ארומה שנאמר בו זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמ"ר, מלשון את ה'
האמרת וה' האמירך, ועל כן נתחייב הקב"ה בחיוב פרקונה, נמצא דאוכלי הפסח צריכים
לפרה אדומה, דמשם נראה ענין הנשואין של הקב"ה עם בני ישראל, ועל ידי זה יכולים
להתפלל בשעת אכילת פסחים על הגאולה העתידה, שהשי"ת ירחם עלינו ויהיה סוף קוץ לכל
צרותינו תהלה וראש לפדיון נפשינו, ולכן שפיר אמר דפרה גדולה משפס.

ובעמדינו בין גאולה לגאולה, ושאלין ודורשין שלשים יום קודם החג, שואלין ודורשין
בתלה ובקשה מלפני השי"ת כפרוס עליו חג הפסח, וכאשר בני ישראל מתכוננים לחודש
ניסן החדש אשר ישועות בו מקיפות עינינו צופיות להוושע בישועה האמיתית, ומצוות פרה
אדומה יש לנו חיזוק שירחם הקב"ה על בני ישראל ויגאלינו מגלות המר, ועזור ושי"ת שנוכה
להתרוממות קרן התורה וישראל בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

צמציוני הלכה

בירורי הלכות, ערך נוסד ע"י מערכת "בית ועד לחכמים" שע"י מצר החוללים קרית יואל
והיו למראת עינו של הגה"צ זומ"ץ קרית יואל שליט"א
להערות (הארות): 845 662 4936 או ע"י הפעקס: 845 781 7213

מיני בגדים שמוותר להשרותם במים בשבת

(א) בשבועות הקדומים נתבאר כמה פעמים שאסור להרטיב בגד עם מים בדרך נקיון משום
איסור כיבוס, שאחד מאופני הכיבוס הוא שריית הבגד במים, ושרייתו זהו כיבוסו (ע"כ לא הותר
רק כשמרטיב הבגד "דרך כלל" דבכה"ג אינו דרך כיבוס).

(ב) ועכשיו נבאר שיש מיני בגדים ששום אדם אינו מקפיד עליו לכבוס כלל, ובגדים
כאלו מותר להרטיבם עם מים אפילו כשאינה עושה בדרך כלל, כיון שאין חונות לכבס כלל,
ומה"ש כתבו הפוסקים שמוותר לסנן מים עם מסננת [וי"ע"ר] (של כהורה) דאין שום אדם
שיקפיד על זה לכבסה.¹

(ג) וע"כ מותר להניח חתיכת בגד על הסינ"ק כדי לסנן המים, ומדרך
שעושיין קורם זה הפסח, שבגד זו אין מקפידין לכבסה, וע"כ מותר להרטיבו אפי' בדרך
נקיון כשאין חונות לכבסו.

(ד) וע"כ נכון להזהר שלא יניח סחורה על ה"הענטל" של הסינ"ק -
במקום שפותח מוצאת המים - משום שכשאוהו בוטן שהוא רטוב, נכסת המים,
וע"כ טוב להניח שם דבר אחר מסוג דלא שייך בו חשיטה.

(ה) ומה"ש מותר למתוח החבל של השל"ק או אוני"ג [כשהוא גנוב], אף
באופן שהחבל נכנס לתוך מים [מגן שיש מים בפארט"ש]. שאין שום אדם מקפיד
לכבסו החבל, ובכה"ג אין אומרים שרייתו זהו כיבוסו.²

(ו) וכן מי שיש לו גיפ"ס או חתיכת בגד [ע"ד בענדעדו"ש] על ידיו, מותר
לו ליטול ידיו באופן שהסחורה נעשה רטוב, מכיון שאין מתכוין לכבסו ואין האגשים
מקפידים ע"ו לכבסו.³

(ז) שמואטע"ס וספאנדזשע"ס וכדומה, יש לזון אם הם דומין להדברים שנתבארו לעיל
דאין מקפיד על ליבונם, או שזמו המור יותר, ובכל אופן צריך ליהרר שלא לשפך עליו מים
ממכה מעמינים, ע"י בהערה.⁴

(ח) וע"כ יקפיד להוציא השמואטע"ס והספאנדזשע"ס מהסינ"ק ומהסינ"ק
מהסינ"ק קודם השבת, ואם נשח מלהוציא, לא יפתח הסינ"ק, אלא יוציאנו מקודם ואם
השמואטע"ס או הספאנדזשע"ס רטוב, לא יוציאנו עם ידיו, כי או חתש המים ע"י דחיקת אצבעותיו,
אלא יוציאנו ע"י לעפ"ס וכיו"ב, ויהיה שלא ידחוק עליו הלעפ"ס, אלא יוציאנו בנחת.⁵ (והמים
המוטטמים מאלוים אין בהם איסור סחורה).

באופן דל"ש למינור שמא יסתמו, וכמו שנתבאר בשבועות הקדומים פרטי דין זה.

המג"א (ס' ש"ט ס"ה) כתב דלהסותרים שאמרין שרייתו זהו כיבוסו בבגד נקי, אסור לטנן מים עם שמורת
ע"ש. אבל התניא (ס"ט ס"ה) חולק ע"ו וכתב דל"ש מותר, והטעם שנתבאר בפנים ע"י בקי"א ס' ש"ב ס"א
השב וכו' ה"ש, וכן התני"ש (ס' ש"ט ס"ה) חולק על המג"א, ומבאר מסננת שאני משאר בגדים, דבשאר בגדים אין
סודי ונחא ליה הור"ל מלאכה הצריכה לגופה משא"כ במשמרת העשו לכך ואינו חושש לליבונה, אף סודי דלא
ניחא ל"י הכיבוס עכ"ד הת"ש (ואולי חסות וריון דלא נחא ל"י, אינו נקיף כיס כלל ומכ"מ חייב לעין כמב הפסיח הו"א במג"א ס' ש"ב
ס"ד וע"י קטנות) ודבר הת"ש הובא בבית הלכה (ס' ש"ט ס"ה) ע"י ד"ה משום ל"י, ו"כ"ל הללכה המנוחה המתורה
המנוחה ס' ש"ט ס"ה) התנ"ח (ס' ש"ט ס"ה) חולק על המג"א, ובע"כ כתב הח"י אדם (למ"כ כ"ב בשבת א"ח ס"א ס"א).

ואע"פ שכתב הר"ן (המבוא בקטנות אחרון ס' ש"ט ס"ה) דבגד שאינו חושש לליבונם, אף כששמוטו אינו
בגד כיבוס אם אינו סוחטו דרך נקיות, (וכ"כ התנ"ח הלכה ס' ש"ט ס"ה) מ"מ יש איסור דרבנן משום מלאכת "דש",
וכמ"ש הר"ן להרא"י, (וב"ש המבוא בס' ש"ט ס"ה) הו"ד, וה"ה בק"י דעת הראב"ד הינו כשיש לו ביה אחרות, ו"ע"ב בבב"ל (ס"ט ס"ב
ס"ה ד"ה) ע"י על דברי הר"ן.

ולענין מתיחת החבל אי יש בוה איסור בשבת וי"ט כשהחבל רטוב, יתבאר בהמשך דבריו בשבועות
הבאים בעה"ה.

וחיך מהטעם שכתבנו בפנים, יש עוד טעם שאין בו ליבון, משום דהייך ללכך וכמ"ש התוס' (שבת ק"א
ע"ב ע"ש), והגם שבגליון ד'פ' משפטים (ב"מ ס"ה) הבאנו בשם הח"י אדם דהבגדים שהאדם לביש בהם, יש חשש
סחיטה אף במשך מים, שהאדם מצטער מהמים, מ"מ כאן יש לצדד לדיכא חשש זה דהא אף כשחשט לא יעבור
על איסור דאורייתא, וכמ"ש הר"ן (המבוא לעיל בהמה"ב) דבגד כזה ליכא דין ליבון, והוא רק איסור דרבנן משום תולדה
דדש, ובכה"ג ליכא גזירה דשמא יסתוו.

מקום הדין בוה הוא שהספאנדזשע"ס והשמואטע"ס שבמינו ע"י רוב הדרך לכבוסו כשאר בגדים, וא"כ
לנאורה לא נכנס בדרה זה של שמירת שיהי' מותר לשרותו במים, אף אותן שאין נותנים בוא"ש מאשי"ן, מ"מ
אחר שגומר להשתמש עמו [לרדיצת כלים] הדרך לטושטן היטב במים ולסוחטו מהמים כדי שיצא הלכלכות, ואין
במחשבתו אף השמואטע"ס עם הלכלכות שנבלע בו, ואולי יש לצדד קצת לפי סברת הת"ש (המבוא לעיל בהמה"ב) דסבת
הדיתה במסננת הוא דאין סודי דלא נחא ל"י הכיבוס, וא"כ י"ג גם שהשמואטע"ס שמוחלים בסני"ק ומים נשפכים
עליו דאין סודי דלא נחא "השתא" בכיבוס, ומי"מ יש לחלק בוה כמובן להענין, ובפטר שמרטיב הניחא (המבוא
ג"כ בהמה"ב) נראה שסבת היתיר' במסננת הוא שאין שום אדם מקפיד עליו לכבוסו, ומסתמית דבריו משמע
בגדים שדורין לכבוסו אינו נכלל בחינה זו, ותו דהרבה פעמים מצד השמואטע"ס מלוכלך ואו י"ל לדיכא היתר
נת"ל דאין סודי דלא נחא ל"י השתא בכיבוס, דהארבה פלג ששמואטע"ס מלוכלך, דרכו לכבסו, ויתר מה
דיש לזון שאפילו מסננת גופ' אם הי' מלוכלך, הי' אסור להרטיבו במים, דבפוסקים לא מצינו היתר אלא במסננת
נקי, אבל לא מצאתי מי שקיל' בפירוט אף במסננת מלוכלך (אחריה במנוחה סודי לעיל בהמה"ב) נראה שהתיר ה"ה רק בק"י,
ואין להתייר ולומר שרשיפת המים עליו הוי דרך כלל, דהבאר עוד במשך דבריו אי"ה דמיס דבריו מן הדינים
לא מיקי' דרך כלל (ובפרט שמהם עומים וזל הסת"ק ח"ק עליו הם ימים קודם למב"ר), ו"ע"ב בהערה שלאח"י.

ומי"מ שאורך היתיר' הקדמת דיש לחוש משום שרי', וחיך מהז יש עוד טעם להחמיר בוה, שהי' דרדי שאסור
לחוט המים מן הספאנדזשע"ס או השמואטע"ס (כמו שאסור לסוחטו הסננת, ע"ל לעיל הערה ג) וא"כ אם מותר
הסינ"ק מצד מאד שישטתנו ע"י תח"ת כלים וקירות על גביו, ויש שחשבונו בדין שלא במחבוין וכדומה,
א"כ ליכא איסור טלטול מוקצה, לא מבצעי שמואטע"ס דהיי כלי שמלאכתו לאיטור (ב"ש הפסיק"ס י"ג) ש"י ס"ה ע"י ר"י לעין
מלכותו, ואף שבגדיים ורטובים יש איסור מוקצה מחמת שמקפיד על מימיו להוציאם מהבגד, מ"מ שמואטע"ס אינו
בכלל זה, דהא אינו מקפיד עליו לסוחטו ממנו (וכמו שנתבאר בבית הלכה ס' ש"ט ס"ה) דמיס דבריו מן הדינים
בעזותי"ת בהמשך הדין א"ה, ואפי' ספאנדזשע"ס דהיי כלי שמלאכתו לאיטור (ב"ש הפסיק"ס י"ג) ש"י ס"ה ע"י ר"י לעין
ב"ה אחרת, מ"מ מותר לטלטל כלי שמלאכתו לאיטור לצורך מקומו, וכאן צריך לזקקמו.

כ"כ במבוא מרבה התולדות שמואל (ס' ל"ט ד"ה א') ע"ש